

10. szám.
Nov. 9-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. **6 frt 30 kr.**, 6 hóra jul.—dec. $\frac{1}{2}$ év, **3 frt. 15 kr.** és $\frac{1}{3}$ évre sept.—dec. **2 frt. 40 kr.** uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál. — **Kiadó-hivatal :** Pest egyetem-utca 4-dik szám.

X. kötet.

VARSÓI VEZÉRCZIKK.

(Itt is jó!)

A dolgok legujabb rende — hm hm.
Azt kényszerít mondani, hogy — üm üm.
Volna ugyan valami, de — hum hum.
Jobb lesz mind a kettőnknek, ha — mum mum.
Mert ha mi így sohajtunk, hogy — hej hej!

Arra nekünk egyszeribe — — ej ej.
Ha nem tudunk szépen kérni — — ó ó.
Az lesz belőle, hogy aztán — hó hó.
Már most hát csak azt mondom, hogy — pszt, csitt.
Méltoztatott prüszszenteni? prosit!

K—s M—n.

CSAK HOGY REND VAN.

Csak hogy rend van, csak hogy helyre állt már!
Minden ember meg van elégedve :
Lengyel, orosz, magyar, olasz, német,
Mindegyiknek haza jött a kedve.

Hosszu téli éj — jó átalunni.
Nyugton alszik, kit gond nem háborgat;
Ország gondja. — A kemencze mellett
Minden ember biztosan hertyoghat.

Rend és csend van, nincs krawall az utcán.
Örülj János! Győzött már a jó ügy!
Még a légy is eldőglött a polczon :
Azzal sem kell harczolni. — De jó így!

Tallérossy Zebulon.

1859. évből s a jan.—apr. folyamból 1861. teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

HA AZ EMBER HIRESSÉ LESZ.

Előadja Kakas Márton.

Tallérossy Zebulon barátom mindig azon sohajtzott, hogy bárcsak ő belőle valaha híres ember lehetne. Kivánságát meghallgatá a sors; egy rövid év s neve ott ragyog, a hol egy Mühlfeld, egy Brinz, egy dr. Hein s egyéb világhírű humoristák nevei ragyognak.

Van-e a hazában hirlapolvasó, a kire Tallérossy Zebulon levelei hasonló felvidító hatással ne volnának, mint a (Csitt! Szerk.) Ugyanazon leleményesség, ugyanazon helyes felfogása a nép hangulatának, a mit nyomrul nyomra mindig jobban bámulunk itt és amott.

Denique Tallérossy Zebulon híres embernek érezve magát, nem férhetett bőrében, élvezni kívánta a hirrel járó dicsőséget, s elindult egy kis körutra, mint szoktak híres emberek, kik szeretik magukat ünnepeletetni.

Első nap vasuton utazott. A waggonban egyedül találta magát egy más nem levő egyéniséggel, a kítől később, saját állítása szerint, megtudá, hogy még kisasszony. A szép lélek kanász kalapot viselt kócsagtollal, meg Kazinczy-dolmányt, nagy vitézkötéssel és illendő krinolint. A mit a költők a szépségről irnak, az mind meg volt rajta, azzal a változatossággal, hogy fehérek nem a fogai, hanem a hajszálai, feketék nem a szemei, hanem a fogai, pirosak nem az orcái, hanem az orra. Különbözen igen jeles és kellemetes egyéniség volt.

Zebulon barátunk nem állhatván sokáig az incognitót, felfedeztemagátkellemé. utitársnője előtt, hogy ő az a híres Tallérossy, a mit a szép lélek igen nagy örömmel hallott, s magasztalta aztán tisztelt barátunkat és idézte jelesebb mondásait, úgy hogy az utolsó stacion Zebulon alig fért ki a waggon ajtaján, úgy meghizott a sok dicsőségtől.

Szerencsétlen! Nem tudta, hogy kinek a kezébe került? Az a szép lélek a Divatcsarnok vidéki levelezője, hirhedett rébuszmegfejtő celebritás: a ki azonnal, a mint papirhoz jut, siet megirni a minden tekintetben jelesül szerkesztett divatlap zöld borítékja számára e következő tudósítást.

„X. X. Ma utazott itt keresztül jeles és hirhedett hazánkfia Tallérossy Zebulon, egy csodaszép urhölgy társaságában, ki által a legnagyobb kitüntetésben részesíteték; ígéretét birjuk, melyet a fenntisztelt delnőnek adott, hogy mihelyt országos ügyei engedendik, hosszabb itt maradással fogja szerencsételni itteni tisztelőit, s különösen azon tisztelőnjét, ki e rövid napot élte legkellemesebb percei közé fogja számítani.“

(Zebulonnak pedig van felesége otthon; — erre a vidéki levelezők nem reflectálnak.)

A vasútról leszállva, Zebulon kocsit fogad; jámbor kék mándlis hazafit, s megmondja neki a falu nevét, a hová szándékozik.

A jámbor fuvaros utközben elárulja, hogy ő is

szokott ám ujságokat olvasni, Zebulon kap rajta, felfedezi előtte kilétét; a fuvaros nagyon örül, hogy ilyen nevezetes személyt szállithat a szekerén, s azontul foly az értekezés ország dolgairól és magas miniszteriumról, egész a falu határáig, a hova Zebulon meg akar érkezni. Itt a litteratus furmányos bátorkodik azzal a prózai kérdéssel megszokítani a tanácskozmányok folyamát, hogy hová akar szállni a tekintetes ur?

— Had hova mashova, mind az in kedves barátom uramhoz, tekintedezs Mindenváro Adam urhoz.

— Aha! No annál épen most van tizenkét katona a Ráczkrisztus regementből (Reusz Közstricz) egy főhadnaggyal adóexecution.

— No! úgy kedves barátom uram, kocsi-, nem szalok oda. Katonakal nem jo *collisioba* gyüni. ahol hadnagy van, hamar törtinik *conflictus*, katona előtt *respectussal* birok, ez a hadnagy nekem kellemetlen *auspicium*; csak menyünk kocsinahazba.

Szerencsétlen Zebulon! Nem gyanította, hogy a fuvarosa titkos levelezője a debreczen-nagyváradai közlőnynek, melynek legközelebbi száma ily tudósítást hoz:

„Q. Q. Most járt vidékünkön ama híres Tallérossy Zebulon, hirhedett *celeritás*; épen akkor volt itt katona-executio; a derék hazafi szörnyen szidott valami *Auspici* hadnagyot, a kinek szerencsége, hogy nem találkozhatott vele a *convictusban*, mert különben *colatióra* majd adott volna neki egy kis *despectust*.“

(Azt persze nem bánja a vidéki levelező, akárhogy tud Zebulon a duellálás mesterségéhez.)

Nemes barátunk tehát nem mervén érdemes barátjához szállni, kinek hasonló körülmények között az „ujabb beszállásolás“ alig okozna örömet; leteteti magát a falusi fogadóba.

A kocsmáros fiatal értelmes ember, ujságokat is látni asztalán, felesége is fiatal menyecske. Zebulon nem állhatja meg, hogy meg ne ismertesse magát. Kocsmáros nagyon örül. Beszédbbe elegyednek; Zebulon kérdezősködik családi állapotuk felől: „van-e már örökös?“ Kocsmáros bajuszán penderítve, felel, még nincs, de aligha nem lesz.“ Menyecske elpirul s kiszalad a szobából.

Zebulon tehát illő virágnyelven mond: „no, agya Isten, esztendőre megirkezik az, a kit olyan nagyon varunk.“ (Senkit mást nem értett alatta, mint azt az utban levő örökös, a ki majd talán születni fog vendégfogadós örömeire).

Szerencsétlen! Nem sejtette, hogy a kocsmáros titkos levelezője a Trombitának, melyben a legközelebbi postával a következő tudósítást fogja közrebocsátani.

„Hirhedett hazánkfia, Tallérossy Zebulon, környékünket is megvigasztalá körutazása alkalmával, sokat panaszkodtunk a mostoha idők felett; ő azonban

megnyugtató, hogy majd másképp lesz az, ha a jövő tavasszal hazajön az, a kit olyan nagyon várunk etc. ‘

(Az persze a vidéki levelező nem tudja, hogy az ujságokat nemcsak a kávéházban olvassák, hanem a policzián is.)

Mit csináljon Zebulon az unalmas éjszakán át, hogy meg ne öszüljön, mig megvirrad?

„Ne tessék búsulni, mingyárt eljön az ispán ur, meg az erdész, aztán meg a káplán ur, azok itt szoktak tarokkozni, szerencséjüknek tartandják, ha uraságodat bevehetik negyediknek.

Ugy lett. Zebulon megismerteté magát mind a három urral, a kik természetesen mind régóta tisztelői s nagyon örvendenek, hogy ilyen nagy férfival ehetnek egy tálból cseresnyét.

Előhozatik az altehrwürdig tuztat kártya, melyben a többek közt a skiz hátán akkora faggyu-pecsét van, mint egy tizkrajczáros bilyog, a pagát szegletéből meg le van hasítva egy darab; a ki oszt, mindig megmondja: „ott megy a skiz, ott megy a pagát.” Zebulon különben is nagy szerencsében van; káplán ur pedig oly rosszul játszik, hogy mikor ultimót mond, primóra elszalad, a pagáttal. Száz point megy egy új krajczárban. Éjfél után, mikor összeszámitanak, káplán ur fizet egy egész egységes osztrák forintot, meg tizenkilenc krajczárt, s abból csak magának Zebulonnak kilencvenöt krajczárt, ki eként befonta a társaságot legalább két veres forintig.

De hátra van a boszú! Szerencsétlen Zebulon, Nem sejtette, hogy káplán ur a P. H. titkos levelezője, ki is revangeul nem késett az *ultrák* egyikének körutjáról e humoristikus megjegyzést közleni a fentisztelt érdemes lap hasábjain:

„Itt járt Tallérossy Zebulon is, ki úgy látszik, hogy sokkal szerencsésebb a *47-es tarokkban*, mint a *48-as politikában*, mert egy éjjel összes mindnyájunknak egész pénzkészletét elnyerte.”

(Az persze nem gondolja meg a levelező, hogy az embernek otthon hitelezői is vannak.)

Már most kerülj haza Tallérossy Zebulon.

A legelső, a mint otthon benyitja az ajtót, az, hogy a felesége tiz körömmel ragad a hajába.

— Hát te sem mire való vén kandur! Micsoda szép kalandok után jársz te, ha elszabadulsz? Ki volt az a csodaszép hölgy, a kinek megígérted, hogy majd odamegy hozzá lakni? Ugy-e? Eltagadtad, hogy már feleséges ember vagy? Kiadtad magadat diáknak; ugy-e fertelmes?

Zebulon az ártatlan emberek phlegmájával veszi a dolgot; tudja hogy nem vétett semmit.

— Micsoda bolond beszid ez? Ki elbolondabította teneked?

— Soha sem tessék tagadni, Itt van nyomtatásban ni. Ugy-e? Csodaszép hölgyek kellene neki?

Zebulon olvassa az árulást, bámul, esküszik, káromkodik, a harcz annál elkeseredettebb lesz; szerencséjére csengetnek az ajtón, soha szivesebben látott vendég nem jöhetett a házhoz; akárki légyen.

Azon akárki pedig senki sem más, mint a szabó,

meg a csizmadia, meg a boltos, aztán meg a masamód. Mind hozzák a kontót.

No köszönöm az ilyen megszabadulást.

— De mi ütött az urakhoz, hogy ma gyünek hozam? Talan lutrit megnyertem, a kire nem tetem, vagy mi?

— Igen is, itt van az ujságban, hogy méltóztatott igen sok pénzt nyerni. Most tessék kiegyenlíteni e kis tartozást.

Tallérossy lát és olvas, olvas és káromkodik.

— Micsoda nyeresig? It a tarczam, kifordítom, befordítom, kívül is annyi van, mint belül. Micsoda nyeresig? Egy paprikahendlinek az ara, semi több.

De azok nem akarják elhinni; — a mi nyomtatva van, az nem lehet nem igaz. Zebulon esküszik, mennyre földre, nem használ, azok nem mozdulnak, mig legalább valamit nem fizet abból a nagy nyereségből. Csöngetnek az ajtón. No hála Istennek, jön valaki megint, a ki által megszabadul Sisera hadaitól.

Két ismeretlen ur áll előtte, a kiket nem látott soha.

— Ön az a Tallérossy Zebulon?

— Szolgálátjukra.

— Mi baja van önnek Auspiczi hadnagygal?

— Soha se is halotam nevit.

Ekkor egyik ur előhuz egy ujságot a zsebéből s mutatja neki:

— Mit akart ön ezzel mondani?

Zebulon elámul.

— Soha in, az in iletemben!

— Akar ön elégtételt adni azon urnak, kit ugy megsértett, s kinek mi segédei vagyunk?

— Eligitelt, de minek eligitelt?

— Tessék igent, vagy nemet mondani.

— Nem akarom. Sem eligitelt, sem kevistitelt nem akarom. Nem bantotam senkit.

— Ugy, tehát nem ad elégtételt? s tudja ön, mi az olyan embernek jutalma, a ki a megbántásért megtagadja a lovagias elégtételt? Annak a hátán megtánczoltatják a rájtpájeslit.

Jaj Zebulon! Ennek fele se tréfa. Ezek haragos urak. Mit csinálni velük? Ki szabadit meg ebből? Hol van egy policzáj?

Mintha csak kívánságra jönne, itt van a policzáj.

— Her von Zebulon. Alant vár a kocsi. Tessék velem jönni oda a numero ultimoba.

Ezt nevezem aztán esőriül csurgó alá! Kihívás elől behívás elé.

— Herr Tallérossy! szolt a rend tiszteletreméltó fenntartója a numero ultimóban. Micsoda botorságokat beszélt ön itt és itt: Türről, Garibaldiról, hogy majd eljönnek? Miért mondta azt?

— En?

— Ne tessék tagadni. Itt van az ujságban; — nos talán nem igaz?

Zebulon annyira meg van rettenve, hogy nem talál szavakat mentségére.

— Ezuttal örülhet ön, hogy nagyobb büntetés nem éri, hanem kénytelen vagyok önnek tudtára adni, hogy az efféle lázítások miatt önnek a várost elhagynia nem szabad.

Oh átkozott híressé-létel.

Már most szegény Zebulon barátunk így van :

Ha hazamegy, és bezárkozik, a felesége kikaparja a szemeit.

Ha nyitva hagyja az ajtaját; a hitelezői nyakára járnak.

Ha kimegy az utcára, rájtpájeslit tánczoltatnak meg a hátán.

Ha pedig akar szökni a baj elől, — elcsípi, mint oroszágáborítót.

Igy jár, a ki híres emberré lesz, s azt nem tudja titokban tartani.

Üsd nyakon azt a grófot.

S...ri püspök ő méltósága igen vendégszerető ember lévén, R...n megfordult vagy átutazó urak nála mindig terített asztalt találtak. Bőjti napon több vendég között egy osztrák gróf is jelen volt. A többek között halat is ettek, melyből a grófnak egy szálka torkán rekedt. A mint a házi ur vendége bajait észrevette, oda kiáltott felszolgáló huszárjának „üsd nyakon azt a gróf urat.“ A műtét sikerült, mert a nyakleves után kiugrott a gróf torkából a szálka.

Később — talán egy év múlva — ugyancsak bőjti napon egy más idegen ur volt a püspök ur vendége.

Halevés közben elbeszélte a fentebbi esetet vendégjének német nyelven, hanem e parancsszót, „üsd nyakon a gróf urat“ magyarul találta mondani, ezt a huszár is értette, és úgy teremtette nyakon a grófot, hogy a szemei is szikrát hánytak utána.

== Az Independance szerint átadatnék Velen-cze, s török tartomány által fog kárpótoltatni; -- ha azt mondta volna, hogy orosz tartomány által inkább lehetett volna hitelt adni tudósításának, mert p. egy kis darabkának Szibériából igen jó hasznát vehetnék egy hevesvérü magyarokból alapítandó *Coloniá*-nak népesítésére.

Kakas Márton látogatása a kollegáknál.

K. M. Jó napot Miska. Hát te is fekszel? Én csak most keltem fel; nagyon megviseltek a *purgatívák*. Bolond Miska. Én nem tudom, mi bajom? Olyan *nyomást* érzek.

K. M. Azt a *nyomást* én is érzem. Emésztesz-e?

B. M. Bizony van mit. A legjobbbat, a mit beveszek, megint ki kell vetnem. A doctorok azt mondják hogy csak vékony táplálékra fogjam magamat.

K. M. No én már egy hét óta *fennjárom*. Háromszor *vágtak rajtam eret*. Csak ma hagyott el a *hideglelés*.

B. M. Vigyázz magadra, hogy vissza ne jöjjön.

K. M. Te is *pajtás* Miska. Isten áldjon meg.

B. M. Isten áldjon meg Marcsi. Majd én is meglátogatlak ha felkelek.

K. M. (Fekete Leves collegához.) Jó napot Vitéz pajtás. Hallow, hogy gyöngélkedel. Én is. Bús Vitéz. A betegség még hagyján, de az orvosság. Beh!

K. M. Hadd lám a recipédet, mivel cúrálnak : „*recipie cretae rubrae uncias quatuor.*“ Nekem is ezt adnak, de pilulában. Fölkelhetsz-e már?

B. V. Föl, de a lábamat szakgatja.

K. M. Hja, biz úgy vagyunk ezzel mindnyájan. Engem is tegnap pióczáltak. Isten áldjon meg.

B. V. Servus pajtás. Buh, be rossz!

K. M. (Tatár Péter collegához.) Jó napot Péterbátya. Hallom, hogy baja van. Mi baja?

T. P. Jaj, ne kérdezze kend. Kénytelen vagyok minden születésem napján újra születni. Nagy kin ez!

K. M. Aztán mivel gyógyítják?

T. P. Nem sokat veszek be, hanem kennek és izzasztanak.

K. M. Azt én is próbáltam. Hogy van a székével?

T. P. A székétől nem félnék, hanem a padtól. (Érted : „deres.“)

K. M. „Szegény Tatár“ komám!

K. M. (Bohócz collegához.) Mi baj atyafi?

B. Jajh! nagy baj van; leestem a kötélről.

K. M. A mennyköbe, atyafi, vigyázzunk, hogy vissza ne jussunk rá.

Történeti adoma.

II. József császár Alsó-Ausztriában valami nagyobb szerű vízi építmény kivitelét rendelte el. Egykor miniszterével beszélgetve, kérdezte tőle a vízi építmény mibenlétét is. A miniszter nem tudván felvilágosítást adni, megígérte, hogy a Baudirectionál végire jár, és az eredményről tudósítani fogja ő felségét. A császárt az építmény nagyon érdekelte, személyesen utána nézett, valjon és mennyiben teljesítettett ebbeli rendszere? Elment tehát a Beczirks-Baudirectióhoz és kérdést tett a szóban levő építményről. Felnyittattak a protocollumok, s azon választ nyerte ő felsége, hogy az illető acták már áttétettek a Landes-Baudirectióhoz Oda ment a császár. Itt ismét azt felelték, hogy az illető acták már áttétettek a General-Baudirectióhoz.

Ide is elment a császár, de itt se kapott felvilágosítást, mert a vízi építményt tárgyaló iratok már a miniszteriumhoz tétettek át. Vissza ment ismét a császár honnét elindult, s kérte az irományokat a minisztertől.

— Hát itt volnának már az acták? kérdé a miniszter megütődve.

— Ide utasítottak.

— Tehát hozom mindjárt a Bausections-Scheftől.

Rövid idő mulva a császár elébe tette az illető iratokat.

— No lássa miniszter ur, az effélékről nekem Magyarországon egy szolgabíró öt perc alatt adott volna fölvilágosítást, itt majd egy fél napomba kerül, míg valamit megtudhatok.

(Itt kezdődött kulcsa az általa célba vett decentralizationnak, de az akkori ** lingek megakadályozták.)

= A Lajthán tul oda törekednek, hogy a magyarok is részesülhessenek a „Stader Zoll“ előnyeiben; kivált a Reixrath, mely örömét fékezni sem bírja azon, hogy a gyűléseket betiltották, s hogy nálunk lassankint minden „Stader u. Stader (halkabb) lesz.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs barátom uram.

Ipen azon szomorkodtam, miről irjak kedves barátom uramnak, ragvan tolamat; es nem talalvan tárgyat mert a mi eddigi irtekezéseinknek vala tárgya, az mar tragya. Hat a mint sohajtok valami változás után, zsupsz! berepül nekem kü zablakomon keresztül, akora, mint a kit öklöm.

It van nekem mingyart tárgy, a miről irjak vezirczikket.

Ki a zördög hajította be nekem zablakomat küvel? Kicsoda nekem *olyan nagy* ellenségem, hogy ablakom bedobja ijjel, s megis *olyan kicsiny* ellenségem, hogy nem mer nekem kerülni nappal.

Doctor Hein nem lehetett, mert anak ma meg kell nyitogatni a Rajxratot, ot a dolga.

Rajxrat Nasszalmicseszku sem lehetet, mert az nem tuggy, mi numero alatt lakok.

Tan valami megsirtett *inexpressible* ur akarta valami revangeot csinálni tulajdon bevert ablakai miatt nalammal? gondolvan: „ha te bevered az én zsidóm ablakát, én is beverem a te zsidód ablakát.“

Hirnök Janos barátomrul se hiszem, hogy ezt tete volna, mert ő nem tud ilyen magosra felhajítani.

Ki haragszik had meg ram?

Aha! Kitalalok. Ezt senki se tete mas, mint Augsburger Allgemeine Zeitung levelezője, mar most aztan varok legközelebbi lapban ezt a cikket:

„Pesten nov. 3-an ijel nagyszerű demonstratio törtint „johban irtesült“ nipsig risziről „mindentelforgato“ part celebritasai elleniben. Töbek között a sokat emlegetett Tallérossy Zebulonnak, az ultrak vezirinek ablakait is beverte a lojolalis irzelmű tömeg; mely e nagyszerű tüntetis után „Eljen a Rájxrá! Eljen a patens! Eljen az adoexecutio, kialtasokkal oszlotta magat sziljel. Hala Szent Vendelinnek! most mar kijozanult publicum nem a kormány firfainak, hanem radicalis ujsagi roknak ablakait veri be.“

Fogadok sokba, hogy ezt így fogjuk olvasni, Augsburger Zeitungba.

Tallérossy Zebulon.

Magyar Miska levele Mindenváró Adámhoz.

Kedves barátom.

Ime, ha jól emlékszem, most egy éve épen, hogy midőn e boldog Kanaán föld küszöbén állottunk, ama óriási szőlőfürtöt hozták által nekünk az ígért, vagyis inkább az ígéretek földjéről, mely szőlőnek kisajtolt

„must“-ján fel kelle vala vidulnia borus kedélyünknek, ha azon egyének, melyre az expeditio bizva volt, fájdalom, le nem csipkedték volna valamennyi szemét, úgy hogy mire táborunkba érkeztek vele, a pusztasutka lógott a rúdon. Nem lehet őket kárhoztatni, hisz a hőség nagy volt, a teher sulvos, s egy kis eczetnek valót mégis kicsikartak belőle számunkra, melylyel mi azonban, a mint tudod, nem szoktunk élni, tehát a *csigabigákra* csepegtettük; bezzeg hánykolódtak!

Hát tudod-e öcsém, melyik a legboldogabb nemzet a világon? — Nem akarok talányt feladni, mert ki tudja, mi történhet, míg ismét irok? hátha a posta nem is jár; s te kíváncsiságból meg se bírnál halni! ily kellemetlenségnek nem akarok kitenni, s inkább megmondom; tehát a románok, mert ezek a legvigabbak, mivel minden szavuk végén azt mondják, hogy „ju!!!“ Hisz ezek könnyen futyülhetnek, mi már öregebbek vagyunk, — tapasztalásban — reményeink fonyadtak, már idején valami komolyabb tárgyról, p. olvasó-egyletről gondoskodni. A concessiot megnyerjük *sicher!* Főstatutumok lesznek: akkora miatyánk, mint az öklöm, s a hiszek-egy-ek, mint a fejem — tudod már kicsoda olvasó-egyletet értek úgy-e? de csak az a kérdés, hogy hová megyünk koldulni? egymásnak csak nem alkalmatlanokodhatunk!

Ugy-e te is boszankodtál már sokszor azon, hogy mindig azzal vádolnak, hogy el akarunk szakadni, pedig tudok valakit Erdélyben azok közül, a ki maga metszette el a magyart a némettől, s az előbbit visszaküldötte azon megjegyzéssel, hogy nincs rá szüksége, — pedig dehogy nincs!

Most már a legunalmasb teendőmhez jutok, s csak azért, hogy te ne bűnhődjél, t. i. a gummi arabicum-os *markomat* megnyázolni, s a levél hátára csapni.

Maradok lú barátod

Magyar Miska.

— A Patrie-nek egy Compiègnebe küldött levelezője, midőn egy másik journalista kérdezé tőle, min gondolkozik oly mélyen, — collegájának válaszóla:

— Bárcsak a lég szivacsosá, s a szavak vízzé válának, hogy átszivároghatna a mit Napoleon Vilmosossal beszélt. — Ha a népek java kerürend szőnyegre, akkor — mond a journalista — az utóbbi óhajtás t. i. a szavak vízzé válása, mindenestre teljesül.

— Mi a különbség az *Allo-Homeo-* és *Hydropatha* közt?

Senmi! mert az első szó a francia „*allons*“ (menj)-ből, a második az angol „*home*“ (haza)-ból, a harmadik a magyar „*hid*“-ből származik, az első tehát elküldi, a második haza küldi, a harmadik azon hidra küldi a beteget, mely az életet a tulvilággal összeköti.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orakulumok.

„Hála Istennek, ezen is átéstünk, mondá az egyszerű fizekas, mikor szekerestül lefordult a híd-rul a patakba.

— (Nos, mit mond kend a legújabb rendeletekhez?) Én csak a *szegény színészeket* sajnálom. (Mi a menköért sajnálja a színészeket?) Azért, hogy már most az újságoknak nem levén szabad semmit más kritizálni, mint a színházat; ez a sok mérges újságíró mind a szegény színészeket fogja tölteni boszuját.

— Palmerston lord azt mondta januárban, hogy ez az év úgy jön, mint egy oroszlán, s úgy távozik, mint egy bárány. Most már értem a vicczet: t. i. „*megnyirva.*“

— Spanyolországban egy hirlap azzal dicsekszik, hogy őt már 150 ezer piaszter büntetés-re ítélték el. (Hogy viselheti e rettenetes terhet?) Csak úgy, mint maga a státus, — *nem fizetve.*

— Egyet nem birtam tisztán kivenni a legújabb rendeletekből: valjon szinte az „uj“ tisztviselők megsértésének fog-e az vétetni, ha az ember a „*lelépettetek*“ fogja dicsérni? (Kérdezze meg kend?)

— Azt írják a lapok, hogy Pléner miniszter ő excellentiája engedékenynek mutatkozik a bélyeg-kérdésben. Ejh, bárcsak a labbélyeget is odaértette volna.

— A török szultán rendszer-változtatása abból áll: hogy a régi hárem helyett ujat szerzett. Ezt nevezik ott reformnak. (Másmint meg mást.) Ezt ő bizonyosan azért tette, hogy bebizonyítsa „ad hominem,“ hogy ő „*nem beteg ember.*“

— A Pesti Hirnököt is lefoglalták! (Ebből az látszik, hogy vagy a Hirnök lett liberalis, vagy a politzia.) Az többi valószínűbb.

— Hugó Victor „*Les misérables*“ a nyomorultak című regényéért 500 ezer frankot adott egy könyvárus. Boldog ország! a hol egy írónak a „*nyomorúságért*“ így fizetnek: nálunk az összes írói kar „*dicsőségeért*“ sem adtak ennyit.

— Hej! jól mehet most az idén a *Krepp*-keres-

kedőknek. (Ugyan miért épen azoknak?) Hát, mivel a magyar urak a multakra vétettek *fátyolt*, a német urak pedig a jövőökre. Sok felmehetett rá!

— — Hogy a magyar ember is életrevaló, azt e napokban tapasztaltam. Egy nem magyar biztosító társulat egy pesti tollfogható férfit fölkér, hogy képviselje érdekeit, s ha netán magyar lapokban a társulatot megtámadná, keljen erélyesen védelmére, minden egyes védelmi esetért stipuláltatván az illendő honorarium. A megbizott ügynökre nézve ennek folytán nem lehet jobb alku, mint a lapszerkesztőket megkérni, hogy mennél többször tépáznak az általa képviselt társulatot; a mely barátságot azok szívesen teljesítenek is, s így alkalmat nyújtanak neki buzgalma megtriplázására. De okosan cselekszi!

— — Oroszországban nagyszerű petitio van készülőben, melyben az kéretik a czártól, hogy adjon nekik is *olyan* alkotmányt, mint a lengyeleknek. „*Olyan!*“ alkalmasint nekik is fognak kimérni, csak sürgessék!

— — Ha Shakespeare tévedésben volt Csehország holléte fölött, ez még megbocsátható, de nagy tapintatlanságnak lehet mondani, ha a jelen korban egy költő, mint p. Hebbel Frigyes a porosz királynak ajánlott költeményében tevé, hol a cseheket kárpátalji bozontos fejű cseheket felkeresni, simítsa ki hajaikat, s tegye így őket a civilizatio legelső fokának felvételére alkalmasokká, valóban több hasznot tenne ezáltal, mint a fejedelmeket ijesztgetni azzal, hogy már a csehek is így meg amugy rázzák bozontos fejüket.

— — Még utóbb el kell hinnünk, hogy Ausztria mennyország, mert ha valamely száműzött vissza akar térni, csak oly feltétel alatt jöhet, ha egy évet a purgatoriumban tölt.

— — A nagy özönviz után, annak jeléül, hogy többé nem fog ismétlődni, *szivárvány* mutatkozott; a magyarországi 11 évi tinta-özön után magyar *szivárvány* maradt.

— — Gallengó olasz követ megmutatta, hogy lehet két urnak szolgálni. elfogadván Syrakus városától 2600 frankot, hogy érdekeit Cattagiorne ellen képviselje és megfordítva, úgy hogy a két város egymás ellen agitáltatott tudta nélkül általa. Ép annyit nyertek volna, ha közösen 5200 frankot fizettek volna neki azért, hogy *hallgasson.*

Szerkesztői sub rosa.

Höke Lajos ur ajánlata elfogadtatik.